

MAŇA

Recepty

Novinky z rodinky

**Rozhovor s Adriánom
Mečiarom**

SLOVO NA ÚVOD

Keď sa povie slovo „zázrak“, zvyčajne si predstavíme čosi veľkolepé. Zázračné uzdravenie, veľkú finančnú výhru či

nájdenie životnej lásky; výnimočné schopnosti, nepredstaviteľné šťastie či zoskupenie okolností, ktoré by v realite nášho života inak nikdy nemohlo nastať. Túžime po zázrakoch a vyhľadávame ich. Sme nimi fascinovaní, ak niekto tvrdí, že sa udiali a niečo podobné chceme zažiť i my.

„Moment... Chceme zažiť? Čiže v našich životoch sa zázraky nedejú? Tie sa stávajú len „vyvoleným“? Nemyslím si... Veľmi výstižne to v jednom zo svojich aforizmov vyjadril Pavel Kosorin: „*Boh robí zázraky – ale nie tam, kde pre ne ľudia ani nepohnú prstom.*“

Nuž a práve o takýchto zázrakoch bude dnešná Maňa. Dejú sa totiž každodenne, no my ich často nevidíme. Ja som si však dva takéto malé-veľké zázraky vo svojom živote v týchto dňoch všimla.

A práve ich príbehy vám v tejto Mani ponúkam. Lebo hoci podobne ako Antoine de Saint-Exupéry v jednej zo svojich modlitieb „neprosím o zázrak, ale o silu pre všedný deň“, každodenne vnímam, že sú mi dávané i ony. Stačí len „pohnúť prstom“ ☺.

Petra Humajová

NOVINKY Z RODINKY

V stredu 5. januára nás po ťažkom priebehu covidu navždy opustila Mária Mečiarová, manželka Viliama Mečiara, vo veku nedožitých 72 rokov.

V nedeľu 23. januára bola do rodiny Božích detí krstom oficiálne prijatá Eliška Kovárová, dcéra Silvie a Vladimíra Kovárovcov. Pokrstil ju páter Gerhard Glazer -Opitz v kostole v Kanianke.

V tento istý deň sa Petra Humajová spolu so svojimi kolegami zúčastnila školenia v rámci mentoringovo-koučovacieho programu Premena školy zvnútra. Skolenie sa konalo v horskom hoteli Lomy neďaleko Hornej Vsi.

V pondelok 14. februára oslávila Maňa už svoju štvrtoročnicu – v tento deň uplynulo totiž presne 25 rokov od vydania jej prvého čísla.

V sobotu 19. februára hralo Slovenské komorné divadlo v Martine predstavenie *1984* zinscenované podľa kultového románu Georga Orwella. Sestry Martina a Petra Humajové sa naň vybrali spolu so svojou maminou Evou Humajovou. O pár dní neskôr, vo štvrtok 24. februára malo v Slovenskom komornom divadle v Martine derniéru predstavenie *Komedia česká o bohatci a Lazarovi*. Toto predstavenie navštívili sestry Humajové spolu s priateľmi Annou a Andrejom Prievalskými.

Krátky víkendový pobyt od 25. do 26. februára absolvovala Martina Humajová u svojej spolužiačky z gymnázia Eleny Pipíškovej, ktorá žije v Pezinku. Navštívili spolu viaceré zaujímavé miesta, no Maňa sa tu zišla i ako pomoc pri upratovaní po tom, čo jej spolužiačke vytopilo pivnicu.

Lenka a Roderik Weissabelovci sa v marci vrátili k spoločenským tancom a začali chodiť na tréningy seniorov. V ich stopách sa vydal aj

ich syn Roderik, ktorý začal trénovať v Prievidzi pod tanečnou školou Dukla Trenčín a so svojou partnerkou už koncom mája absolvoval aj prvú tanečnú súťaž v štandardných aj latinsko-amerických tancoch. V marci sa tiež Weissabelovcom podarilo zúčastniť priameho prenosu tanečnej súťaže Let's Dance, kde stretli množstvo známych tvárí.

V sobotu 26. marca nás navždy opustila Alžbeta Karaková, ktorá sa dožila 97 rokov. Posledné roky života strávila v zariadení Senior Banky. Pochovaná bola na Mestskom cintoríne v Prievidzi v piatok 1. apríla.

V utorok 29. marca sa Jozef Humaj dožil 65 rokov. O deň neskôr, 30. marca, oslávila Eva Humajová 60. narodeniny.

Od 1. apríla zmenila Martina Humajová pracovisko. Z lekárne v nemocnici v Bojniciach sa presunula do lekárne pred nemocnicou v Bojniciach, ktorá patrí do siete Dr. Max. V tejto lekární pôsobí na pozícii zodpovedného farmaceuta.

Vo štvrtok 7. apríla navštívil online krúžok Mediálna tvorba, ktorý vedú Petra Humajová v spolupráci s Adriánom Mečiarom, vzácný hosť. Bol to absolvent prievidzského piaristického gymnázia, fotograf a člen rádu minoritov Peter Pikulík, OFMConv. Účastníkom stretnutia prednášal na tému *Fotografie ako básne*.

V piatok 8. apríla sa kolektív učiteľov Piaristickej spojenej školy F. Hanáka v Prievidzi vybral spoločne do Divadla Andreja Bagara v Nitre. Pozreli si muzikál *Jozef a jeho zázračný farebný plášť*. Predstavenia sa zúčastnila aj Petra Humajová a na svoje prekvapenie spoznala na javisku svojho bývalého žiaka zo ZŠ Koš Jána Blaháča, o ktorom ani netušila, že sa v živote vydal takýmto smerom. Ako muzikálový herec a tanečník bol výborný.

V pondelok 18. apríla sa Zdenka Mičkyová dožila svojich okrúhlych 80. narodenín. Hoci na tento deň oslavu neplánovala, všetci jej blízki príbuzní ju prekvapili nielen svojou prítomnosťou, ale i tortou a spoločným darom.

V nedeľu 24. apríla sa naplnilo jedno z hesiel našich rodinných výletov „chytro sa rýchlo stane“ v osude Boženy Humajovej, ktorá bola ešte aj vo svojom veku 91 rokov veľmi čipernou prastarou mamou. V tento deň však nešťastnou náhodou spadla zo schodov a zlomila si pri tom ruku i bedrový kĺb. Vďaka jej dobrému zdravotnému stavu ešte bolo možné tieto veci zoperovať, a tak sa po niekoľkých týždňoch v nemocnici mohla vrátiť domov a pokračovať v zotavovaní medzi svojimi najbližšími.

Vo štvrtok sa Petra Humajová spolu so študentom piaristického gymnázia a členom krúžku Mediálna tvorba Mária Orságom vybrala na vyhodnotenie súťaže stredoškolských žurnalistov MEDart, ktorú usporadúva Katolícka univerzita v Ružomberku. V kategórii tlač získal Mário 3. miesto.

V nedeľu 1. mája sa Erika Petrášová dožila 60 rokov. Svoje okrúhliny v spoločnosti rodiny a priateľov hneď aj oslávila. Hostina sa konala v moteli Raketa v Nedožeroch -Brezanoch. Do tanca na nej hrala hudobná skupina Necpalanka. Týždeň po nej oslavovali v Rakete svoje 50-tky manželia Rastislav a Daniela Petrášovci. O hudbu sa im postaral Roderik Weissabel st.

V sobotu 7. mája bola Martina Humajová svedkyňou na svadbe svojej spolužiačky Eleny Pipíškovej, ktorá sa vydávala za Martina Sestáka. Nevestu pred sobášom vyprevádzala hudobná skupina Necpalanka. Mladý pár sobášil v piaristickom kostole prievidský kaplán Pavol Škovránek. Hostina sa konala v Bašte pri prameni v kúpeľoch v Bojniciach.

Hneď na druhý deň, v nedeľu 8. mája, sa v Necpaloch konali hody. Sv. omšu pri kaplnke slúžil pán kaplán Pavol Škovránek. Na slávnostnom obede u Filky Petrášovej sa zišli kňazi z fary, piarista páter Ján Hríb, SchP a gréckokatolícky farár Jozef Durkot. Poobede ich vystriedala početná rodina i členovia hudobnej skupiny Necpalanka, ktorí na parkovisku pred Mäsiarstvom u Borku odohrali pár tanečných kôl.

Vo štvrtok 19. mája bolo v Dome kultúry v Prievidzi v rámci podujatia Tváre mesta udeľované ocenenie Prievidzský anjel za rok 2021. Získal ho aj páter Ján Hríb, SchP, za svoje dlhoročné pastoračné a pedagogické pôsobenie v Prievidzi, za pravidelné aktivity pre deti počas pandémie a šírenie dobrého mena Prievidze na Slovensku i v zahraničí. Medzi jeho priateľmi, ktorí ho na tomto podujatí sprevádzali, bola i Petra Humajová.

V sobotu 21. mája absolvovala priateľská a turistická „trojka“ – Petra Humajová, Michaela Laurincová a páter Ján Hríb, SchP, krátku turistickú prechádzku z Ondrašovej do Kláštora pod Znievom a späť. Fúkal síce silný vietor, ale počasie im inak prišlo.

V utorok 24. mája ukončila Vanessa Weissabelová absolventským koncertom 8-ročné štúdium spevu a hry na klavír v ZUS v Handlovej. Na bicích ju počas koncertu sprevádzal jej brat Roderik Weissabel ml. Vanessa ale svoje navštevovanie hudobnej školy nekončí, pod vedením učiteľa bicích si totiž tamojší žiaci založili kapelu, a tak bude v rozvíjaní svojho talentu pokračovať aj naďalej.

V piatok 27. mája sa Martine Humajovej splnil sen a v Bratislave sa zúčastnila koncertu speváka Alvara Solera. Predskokanom bol jeho brat Greg Taro, ktorý je taktiež hudobne nadaný. Alvaro Soler svojimi piesňami roztancoval početné publikum a sám bol prekvapený z dobrej atmosféry, ktorá v Bratislave vládla.

Vo štvrtok 2. júna a v piatok 3. júna zorganizovali siedmci z piaristickej základnej školy pod vedením svojej triednej učiteľky Petry Humajovej charitatívnu knižnú burzu v prospech organizácie Mary's Meals poskytujúcej jedlo a vzdelanie deťom v chudobných častiach sveta. Týmto spôsobom sa im v prospech núdznych podarilo získať 255 €.

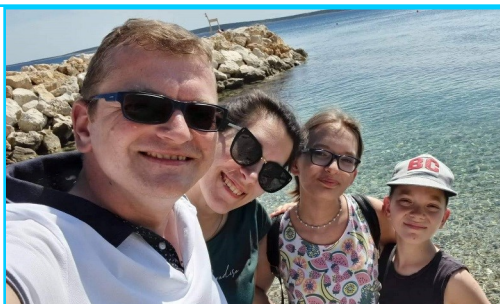
V rámci školy absolvovala Vanessa Weissabelová kurz spoločenského tanca a výchovy, ktorí študenti piaristického gymnázia završili venčekovým plesom 7. júna.

V piatok 10. júna sa Martin Šutinský mladší zúčastnil Medzinárodných majstrovstiev Slovenskej republiky, Slovenský pohár Zaškov. V triede QUAD v jazde na štvorkolke získal vo svojej kategórii 2. miesto.

Vo štvrtok 16. júna sa šiestaci a siedmci z piaristickej základnej školy spolu so svojimi triednymi učiteľkami Monikou Píšovou a Petrou Humajovou vybrali na triedny výlet do Terchovej. Absolvovali turistiku Jánošíkovými dierami a tiež jazdu kolobežkami zo Stefanovej do Terchovej.

Od 17. júna do 26. júna dovolenkovala rodina Weissabelová v Chorvátsku na ostrove Pag. Vzali si so sebou aj bicykle a nafukovací čln, takže o zábavu nebola núdza. Rodina Rastislava Petráša dovolenkovala začiatkom júla tiež v Chorvátsku. Rodina Sutinská si zas v druhej polovici júla užila krásne chvíle na Tenerife.

V sobotu 18. júna sa v Nitrianskom Rudne uskutočnila slávnostná akadémia pri príležitosti 60. výročia vzniku školy. Vystupoval na nej aj Marek Sutinský. Jeho mama Veronika na akadémii sponzorsky napiekla zákusky pre 120 ľudí.

V piatok 24. júna zložila v kostole piaristov doživotné rehoľné sľuby v reholi Dcér Božskej lásky Jana Pipíšková, rehoľným menom Miriam. Na slávnosti sa zúčastnila aj Petra Humajová.

Sobota 25. júna sa niesla v znamení tradičného Necpalského podujatia ŠUFUT. Jeho 6. ročník bol pre členov rodiny úspešný. Putovnú varechu za najlepšie súľance získali sestry Veronika Sutinská a Silvia Kovárová so

svojím družstvom s názvom Perličky. V bezkontaktnom futbale získalo 3. miesto družstvo Orvácie valčeky, ktoré zostavil Martin Humaj a zahral si v ňom aj jeho otec Jozef. V stánku s tombolou ste zas mohli zahliadnuť tím sestier Petry a Martiny Humajových.

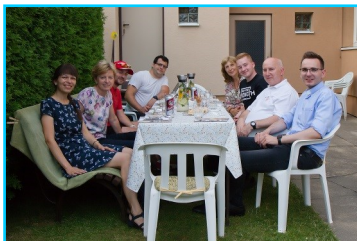
V nedeľu 26. júna navštívila Martina Humajová s kamarátkami Haluzice pri Novom Meste nad Váhom. Počas peknej a nenáročnej prechádzky videli starý kostolík, prešli tiesňavou a čakala ich aj vyhladka.

V utorok 28. júna uzrela svetlo sveta už štvrtá kniha Petra Šlosera Spolok Judášov. Vydalo ju vydavateľstvo IKAR a našla si už množstvo spokojných čitateľov. Absolvoval s ňou už tiež niekoľko besied v knižniciach či vysielanie Telerána na Markíze.

V stredu 29. júna sa Eva Humajová rozhodla obnoviť tradíciu oslavy menín Petra, Pavla a Petry s kapelou Necpalankou na dvore a zároveň tak osláviť svoje 60. narodeniny z marca. Okrem rodiny bol preto na oslavu pozvaný aj Fanklub Necpál, ktorý si pre oslávenkyňu pripravil krátky program. Hostia sa dobre bavili až do neskorých večerných hodín.

Od 30. júna do 2. júla bola Petra Humajová spolu so svojimi kolegami z Piaristickej spojenej školy F. Hanáka v Prievidzi na duchovnej obnove v Nitrianskom Rudne. Obnovu viedol páter Matúš Palaj, SchP, a jej témou bol Oddych s Bohom.

V pondelok 4. júla sa u Humajovcov konalo zasadnutie redakčnej rady s novým prievidzským farárom Jozefom Repkom. Redaktori sa s ním nielen zoznámili, ale mu tiež predstavili fungovanie redakcie a načrtli s ním koncept spolupráce na ďalšie obdobie.

V nedeľu 10. júla sa s pôsobením v Prievidzi po 24 rokoch rozlúčil páter Ján Hríb, SchP. Na rozlúčkovej sv. omši sa zúčastnilo množstvo ľudí. Petra Humajová mu na tejto sv. omši odovzdávala kvety v mene veriacich. Spolu s ním tiež potom na záverečnom stretnutí podpisovala ich autorskú knihu *Ako pierko na hladine*, ktorá vyšla 1. júla.

V utorok 12. júla nás po dlhej a ťažkej chorobe vo veku 83 rokov navždy opustil Ján Srámka, otec Aleny Humajovej. Pochovaný bol na Mestskom cintoríne v Prievidzi.

Vo štvrtok 21. júla oslávil páter Ján Hríb, SchP, svoje 50. narodeniny. Keďže má rád turistiku, jeho priatelia sa s ním toto jubileum rozhodli osláviť v tomto štýle. Stretli sa s ním v Oponiciach medzi jeho bývalým pôsobiskom (Prievidzou) a súčasným pôsobiskom (Nitrou) a navštívili tamojšiu historickú knižnicu i zrúcaninu Oponického hradu. Bola medzi nimi i Petra Humajová.

Od 22. do 24. júla pobudli sestry Martina a Petra Humajové v Námestove, kde sa konal už 31. ročník festivalu Verím Pane. Dni plné duchovného programu, kvalitných koncertov a stretnutí s výnimočnými ľuďmi sú pre ne už neodmysliteľnou súčasťou leta.

Petra Humajová

V ŽURNALISTIKE TO BEZ PRAXE NEJDE

V článku o prvom zázraku spomínam naše nečakané zoznámenie sa s Adriánom Mečiarom, v podstate mojím bratrancom z druhého kolena ☺. Zdá sa, že naše zoznámenie sa už prinieslo svoje ovocie – a to nielen v podobe tohto rozhovoru.

Minulý rok sme začali spolupracovať na krúžku Mediálna tvorba. Hoci naši rodičia sú bratranec a sesternica, až do tohto obdobia sme sa nepoznali. Ty si predtým niečo o našej časti rodiny vedel?

O vašej rodinnej vetve som niečo vedel, a to najmä z rozprávania babiny. Ale tým, že to bolo z rozprávania a nedokázal som si to úplne spojiť s konkrétnymi osobami na základe osobných stretnutí, bolo o čosi ťažšie spojiť si jednotlivé súvislosti.

S odstupom času je ale naozaj vtipné, že sme sa my dvaja vlastne nepoznali práve v čase, keď som bol v piaristickej škole ešte ako študent, zatiaľ čo ty si tam už pôsobila v pozícii pedagogičky. A pritom si pamätám, že sme sa pomerne pravidelne stretávali na chodbách. Akurát sme vlastne o sebe nevedeli.

Na svoj mladý vek máš za sebou už veľa praktických žurnalistických skúseností. Kedy si sa začal venovať písaniu? A o čom si písal?

Mám vážne podozrenie, že som sa písaniu začal venovať v momente, keď som sa vôbec naučil písať ☺. Rád som vytváral príbehy a takto som už moje predstavy mohol premietnuť do písomnej formy.

Spomínam si tiež na prvé písanie na počítači. Moje prvé príbehy niesli názov „Jazero Medvedíka Brumíka“. Veľká škoda, že tento počítač skončil na dve časti a svet prišiel o toto dielo, ktoré uzrelo len zopár párov očí. A dokonca z toho bola séria, ktorá mala svoje pokračovania. Nuž čo, niekedy v budúcnosti musím tento príbeh oživiť.

Ak by sme sa potom mali rozprávať o písaní v rámci žurnalistickej tvorby, tam prišiel začiatok v roku 2017, teda v druhom ročníku štúdia na gymnáziu.

Počas strednej školy si bol aktívnym tvorcom školského blogu, zúčastňoval si sa žurnalistickej súťaže MEDart. Viedli vás k tomu nejakí učitelia, alebo to bola skôr vaša študentská iniciatíva?

Samozrejme, celý ten projekt by určite nevznikol a nemohol fungovať bez pomoci učiteľov, konkrétne učiteľov slovenčiny. Ten súvis je celkom jasný. Na druhej strane, myšlienka by nevznikla ani bez iniciatívy študentov.

Ktorý svoj článok zo stredoškolských čias by si teraz pri spätnom pohľade považoval za najvydarenejší?

Vyberiem dva. Jeden z internetovej stránky Svet MMA, kde som sa venoval téme chronickej traumatickej encefalopatie, známej hovorovo ako boxerská demencia. Je to veľmi komplexná téma a hlavne to nie je problém iba v bojových športoch, ako sa to môže zdať z názvu. Málo ľudí vie, že toto zradné ochorenie je nebezpečné aj pre futbalistov, hokejistov či hráčov iných kontaktných športov. Tento problém je však stále vo veľkom podceňovaný, ba často až ignorovaný – najmä v športe ako futbal. Niekde tvrdia, že by mladí futbalisti mali mať zakázané hlavičkovanie lopty v

rámci prevencie trvalých následkov na mozgu. No kde sa rieši takáto prevencia?

A druhý článok, to bola normálne hotová investigatíva! S mojou vtedajšou spolužiačkou a terajšou priateľkou Majkou sme spracovali text o problémoch s bezdomovcami a vandalmi v prievidskom piaristickom kostole. Na pomery školského blogu to bola skutočne dobrá téma s presahom školy – a taká bola aj odozva.

Istý čas si pracoval v Beta rádiu. Ako si tam dostal?

V podstate vďaka tomu, že som bol súčasťou basketbalového klubu BC Prievidza v pozícii marketingového štážistu v sezóne 2019/20. Michal Jantoška, ktorý už dnes pracuje v RTVS, bol vtedy moderátorom na basketbalových zápasoch v Prievidzi a rovnako v rádiu Beta. Keď už sa mu rysovala ponuka z RTVS, v rádiu mali voľné miesto a Michal ma odporučil na konkurz, pretože vedel, že ma čosi podobné láka. Na konkurze sa mi zrejme podarilo v rádiu zaujať a po niekoľkých týždňoch začatia som už dostal do rúk aj samostatné vysielanie relácií.

V rozhlasovom vysielaní si potreboval aj iné zručnosti ako vedieť písať. Ktoré z nich boli kľúčové?

V prvom rade práca s hlasom. Ale aj pri písaní správ a príprave vstupov na vysielanie je to úplne iné, ako keď píšete text do novin či na internet. Výber a rozdelenie slov, stavba viet a ich dĺžka je iná. Meníte slovosled, skracujete text, vyberáte podstatné informácie. To bola pre mňa veľmi cenná škola, vďaka ktorej som si uvedomil ďalšie veci a postupne som si vytváral postupy, ktoré dnes využívam aj pri inej práci.

Okrem toho som hľadal iné námety, než na aké som bol dovtedy zvyknutý. Omnoho intenzívnejšie som sa začal venovať regionálnemu daniu, hovoril som o tom vo vysielaní, vyhľadával som udalosti z nášho regiónu.

A určite som sa naučil čosi nové ohľadom techniky a práce s ňou. To bolo tiež veľmi dôležité, lebo dnes je už možno mikrofón a nahrávacie zariadenie mojou pomaly väčšou srdcovkou než klávesnica na písanie. Aj keď zase, ono to ide ruka v ruke. Pokiaľ chcete niečo nahráť na mikrofón, zväčša si k tomu musíte niečo napísať.

„Maturoval“ si a prvé ročníky vysokej školy si študoval v čase zatvorených škôl a koronakrízy. Odrážalo sa to podľa teba nejakým spôsobom na tvojom vzdelaní?

Dobre položená otázka! Normálne ma teraz núti zamyslieť sa nad tým, akým spôsobom to vlastne ovplyvnilo moje doterajšie vzdelanie. Ale odpoveďou pôjdem asi trochu proti prúdu. Mňa to – hlavne po pracovnej stránke – ovplyvnilo veľmi pozitívne. Otvorili sa mi príležitosti, o ktorých som predtým ani netušil, že sú v mojom dosahu.

Maturita bola zrušená, to znamená žiadne učenie sa na ňu, a tak som dostal čas, voľný čas. A pochopil som, že voľný čas, to znamená príležitosť. Viac som vysielal v rádiu, naberal som nové skúsenosti a do toho som to skúsil s novým projektom. Založil som youtube kanál o dianí v bojových športoch. Vôbec som netušil, že sa z

toho vyklúje môj životný projekt. Dnes je na videách skoro 15 miliónov zhladnutí za dva roky.

A potom vysoká škola, ktorá bola najmä prvý rok a pol na 90 % online. Aj to mi otvorilo ďalšie možnosti, aby som sa mohol realizovať.

Zisťujem, že namiesto štúdia hovorím len o práci... Ale asi je to výstižná odpoveď na túto otázku ☺.

Popri štúdiu masmediálnej komunikácie sa teda žurnalistike už aj prakticky venuješ. V čom spočíva výhoda takéhoto prepojenia teórie s praxou?

Vysvetlím to na jednoduchom príklade. Sú práce, pri ktorých sa bez štúdia a teórie nepohnete ďalej. Takí doktori, právnici, vedci. Ale pri žurnalistike to funguje trochu inak. Poznám novinárov či moderátorov, ktorí buď študovali niečo úplne iné, alebo neštudovali na vysokej škole vôbec. Nechcem tým povedať, že každý človek sa môže stať dobrým novinárom bez štúdia žurnalistiky, no existuje aj iná cesta – a to je dôležité.

Ak sa však bavíme o prepojení teórie s praxou, je to podľa mňa úplne nevyhnutné. Zastávam názor, že teóriu dokážete v žurnalistike dobehnúť praxou, no prax nedobehnete v teórii. Musíte praxovať, ideálne čím skôr a čo najviac, ako sa dá.

Momentálne sa profiluješ hlavne ako športový redaktor. Co vo svete športu je pre teba ako novinára najzaujímavejšie?

Neustály prílev nových informácií a skutočnosť, že nikdy neviete, ako to bude všetko vyzerať o taký týždeň. Nikdy si nemôžete byť istí, čo sa stane. Kto vyhrá, kto prehrá, koho si ľudia zamilujú, ktoré udalosti budú hýbať svetom. Dokážete predvídať, no ten faktor nepredvídateľných okolností je úžasný.

Ja osobne neraz ani nemám očakávania. Pred daným podujatím alebo zápasom si, samozrejme, premietam v hlave potenciálne scenáre, no zakaždým si užívam to, čo sa deje, bez ohľadu na to, či som to čakal, alebo nie.

A potom to sprostredkovanie príbehov, hľadanie zaujímavostí, tvorba obsahu, to je niečo, čo ma naplňa.

Na aké zaujímavé miesta, o ktorých vieš, že bez práce novinára by to nebolo možné, si sa už dostal?

Zákulisie podujatí, zákulisie športových zápasov, bezprostredné reakcie športovcov, trénerov. S niektorými ľuďmi si postupne budujete vzťah a postupne sa nerozprávate len o výkonoch a zápasoch, no viete rozoberať aj ďalšie veci. A hlavne mimo záznamu diktafónu či kamery už ide o bežný rozhovor. Nič je to iba o získavaní informácií a písaní článkov, o nahrávaní rozhovorov. Takéto chvíle vás môžu obohatiť aj po ľudskej stránke ako človeka.

Čo je podľa teba na práci novinára najdôležitejšie? A čo je na nej náročné?

Zodpovednosť, objektivnosť, obrovský nadhľad a triezvy pohľad na veci bez akéhokoľvek vzťahu, trpezlivosť, no zároveň pohotovosť, občas pevné nervy a často ochota obetovať čas, spánok či omnoho príjemnejšie aktivity na úkor tvorby nejakej formy obsahu. Veľmi často pritom nemáte garantované, že to prinesie aj nejaký výsledok v podobe čítaného textu alebo videa, ktoré bude divákov zaujímať. No musíte do toho ísť a robiť všetko pre to, aby sa to podarilo.

Mnohokrát prídu aj neúspechy alebo menej úspešné dni, no to je súčasť azda každej profesie. Mám rád citát legendy zmiešaných bojovných umení, kanadského zápasníka Georgesa St-Pierra. Budem v skratke parafrázovať vyjadrenie z jeho autobiografie: „Najviac vás dokázu posunúť dni, keď sa cítite najhoršie, najslabšie a najradšej by ste nič nerobili. Ale napriek tomu to idete spraviť, absolvujete napríklad tréning, hodinu klavíra, doučovanie z angličtiny, môžete si pod tým predstaviť čokoľvek, čomu sa aj vy venujete. Aj keď sa pravdepodobne za ten váš „zlý“ deň veľa nenaučíte a nespravíte veľký progres v danej oblasti, v skutočnosti spravíte veľký progres ako človek a zocelí vás to po mentálnej stránke.“

Na našom mediálnom krúžku si toho študentom veľa odovzdal. Keď to teraz tak trochu otočíme – tebe osobne to podieľanie sa na jeho tvorbe niečo dalo?

Či? To ani nemusíme spochybňovať! Bola to úžasná skúsenosť. Ja osobne verím, že každá skúsenosť je príležitosť a viete si z toho vziať dobré ponaučenie, lekciiu či poznatok. A vďaka tomu môžeme všetci tvoriť našu životnú skladačku.

Na krúžku som sa sám učil, ako posúvať moje poznatky a informácie druhým, ako ešte zrozumiteľnejšie vysvetľovať niektoré veci. Najmä veci, ktoré mne síce môžu byť úplne jasné, ale niekomu inému to pripadá ako hotový guláš a teraz je na mne, aby som našiel spôsob, ako to presne vysvetliť spôsobom, ktorý splní účel.

Príprava tém, hľadanie materiálov, príprava tvorivých úloh, spätná väzba k dielam. Uvedomujem si, že tieto momenty môžu niekoho posunúť podobne, ako mňa posúvajú iné veci. A to je určite zodpovednosť. Ale skôr to vnímam ako veľkú motiváciu vydať zo seba to najlepšie aj v tomto smere.

Čo vo svojom živote považuješ za zázrak?

To, čo robím a ako to robím, to, čo môžem robiť, to, kde som, kým som a v neposlednom rade ľudí okolo seba. Viem, že je to dar. Viem, že pri niektorých veciach, ktoré som sa naučil úplne prirodzene, vlastne sám nedokážem vysvetliť, prečo je to tak. Nedokázal by som sa tak dobre naučiť urobiť niečo iné v inej oblasti; nebol by zo mňa doktor, chemik ani ekonóm, ale toto mi jednoducho ide. Som za tieto zázraky vďačný a som vďačný za to, že som pochopil a akceptoval, o aký dar a zázrak ide.

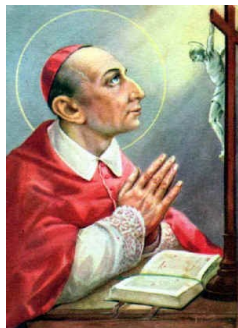
Ďakujem za rozhovor!
Petra Humajová

Foto: archív Adriána Mečiara

Adrián Mečiar (21) sa narodil v Handlovej, no k tomu sa ako basketbalový fanúšik Prievidze príliš nepriznáva. Postupne žil s rodinou v Prievidzi, Kľačane a Sútovciach. Navštevoval základnú školu v Bojniciach, následne gymnázium na Piaristickej spojenej škole Františka Hanáka v Prievidzi. V súčasnosti už trávi čas prevažne v Trnave, kde zároveň študuje na Masmediálnej fakulte Univerzity sv. Cyrila a Metoda. Je PR manažérom basketbalového klubu BC Prievidza, vytvára video obsah na youtubovom kanále SvetMMA, od leta 2022 prevezme vedenie redakcie SvetMMA.

CHVÁLA ZACHMÚRENÝCH

Hoci dnešná Maňa je prioritne o zázrakoch a nadpis tohto textu tak na prvý pohľad nevyznieva, predsa len sa v ňom zázrak ukrýva. Ved' dokázať rozlíšiť a splniť Bohom danú úlohu na tejto zemi, to je veľká vec. Dokázal to aj sv. Karol Boromejský – i keď Štěpán Smolen na to poukazuje trochu nezvyčajným spôsobom. Ukážka pochádza z knihy *Pochabé chvály*, ktorej slovenský preklad v roku 2022 vydala TV LUX.

Svätý František aj za daždivej noci zľahka tancuje krajinou, spieva piesne o sestre Lune schovanej kdesi za mrakmi a šíri do sveta radosť. Svätý Filip Neri si bodro vykračuje mestom, trkoce s okoloidúcimi a svojou náklzivou veselosťou ťahá Rím bližšie k nebu.

A potom je tu svätý Karol Boromejský. Karol bol typ človeka, ktorý nikdy nepovie vtip. A ak ho aj povie, nevyznie vtipne. A keby ste mu nejaký rozprávali, zrejme by ho nepochopil, a keby predsa, určite by sa nesmiel. Karol bol skôr typ človeka, o ktorom vtipy kolujú. Bol pomalý, vážny, mal chybu reči a ľudom sa – napriek jeho prenikavej inteligencii – zdalo, že musí byť zaostalý. Pretože tak ako úsmev a rýchla reč vytvárajú ilúziu inteligencie, vážna tvár a pomalý prejav sugerujú zaostalosť.

Karol pochádzal z jednej z najlepších lombardských rodín. Narodil sa v roku 1538 na zámku, odkiaľ jeho predkovia vládli kraju okolo nádherného severotalianskeho jazera. Kým sa však stihol rozhlíadnuť po svete, už sa stal majiteľom kláštora. Mal jedenásť rokov. V štrnástich začal študovať na univerzite právo, ako dvadsaťjedenročný štúdium dokončil a už o rok z neho strýko, ktorý bol zhodou okolností pápežom, urobil kardinála.

Prihodia sa mu teda „rýchla kariéra“, čo je nebezpečný jav, najmä pre ľudí bez zmyslu pre humor, ktorí pri ťažkopádnej povahe pod ťarchou vlastnej dôležitosti ešte väčšími zväžnejú. Akoby vedeli, že bez ich pečiatky sa Zem prestane otáčať a hviezdy popadajú z neba. Lenže Karol sa nedal zomlieť kariérou. Zrejme mu bola absolútne ukradnutá. Ľudia okolo neho nemali pocit, že by si na seba zakladal, skôr sa im zdalo, že čokoľvek robí, trochu to preháňa. Študoval tak horlivo, až sa takmer zrútil, a rozdával, až sa ocitol na pokraji biedy. Radili mu, nech zvolní. Karol však nezvolnil a kým sa stihol zorientovať, dostal na starosť milánsku arcidiecézu – najväčšiu a najzanedbanejšiu v celom Taliansku.

Chopil sa svojho biskupského úradu tak zodpovedne ako všetkého. Navštevoval farnosti a snažil sa dať do poriadku každý nešvár. Kňazi čoskoro hundrali, že zasahuje do ich posvätných práv – do práva na špinavé oltárne plátna, na ufúľané ornáty, na ledabolu liturgiu, na lenivosť a nevzdelanosť. Keď to nenechal tak, pokúsili sa ho reholníci z jedného zvlášť vlažného rádu, ktorý mal viac nehnuteľností než členov, dokonca zastreliť.

A potom v roku 1576 prepukol v Miláne mor. Starosta ušiel a aj mnohí kňazi si uvedomili, že majú neodkladné povinnosti niekde inde a ticho sa vytratil do miest, kde sa toľko neumieralo. A Karol? Prehánal to ako vždy. Nielenže zostal, ale v čase najväčšieho chaosu sa ujal správy mesta, sám chodil medzi chorých a z vlastných peňazí zabezpečoval lieky, jedlo a ošatenie. Mnohým veselým kopám počas epidémie zamrzol úsmev na perách. Karolovi úsmev nezamrzol, pretože nijaký nemal. No milánski občania si ho zamilovali väčšími než vtipkárov, ktorí už dávno zutekali z pódia do bezpečia.

Zo svetského hľadiska sa to neskončilo *happyendom* – svätý Karol Boromejský sa od svojej melanchólie nikdy neobrátil smerom k životnej pohode a nestal sa veselým človekom. Umrrel rovnako vážne, ako žil, skôr než zvládol poriadne zostarnúť. Niet sa čomu čudovať – jedol väčšinou len chlieb a popíjal výhradne vodu. A predsa tento kardinál bez zmyslu pre humor splnil na svete úlohu, ktorú mu Boh dal.

Obrázok: http://www.araldicavaticana.com/san_carlo_borromeo.htm

TAJNIČKA

„Boh miluje naše problémy – na ničom inom nám nemôže tak dobre...“
(Pavel Kosorin)

1.		5.																	
2.																			
3.			12.																13.
4.						1.													
5.						6.													
6.		7.																	
7.						14.	2.											3.	
8.																			
9.																			
10.		10.				4.													11.

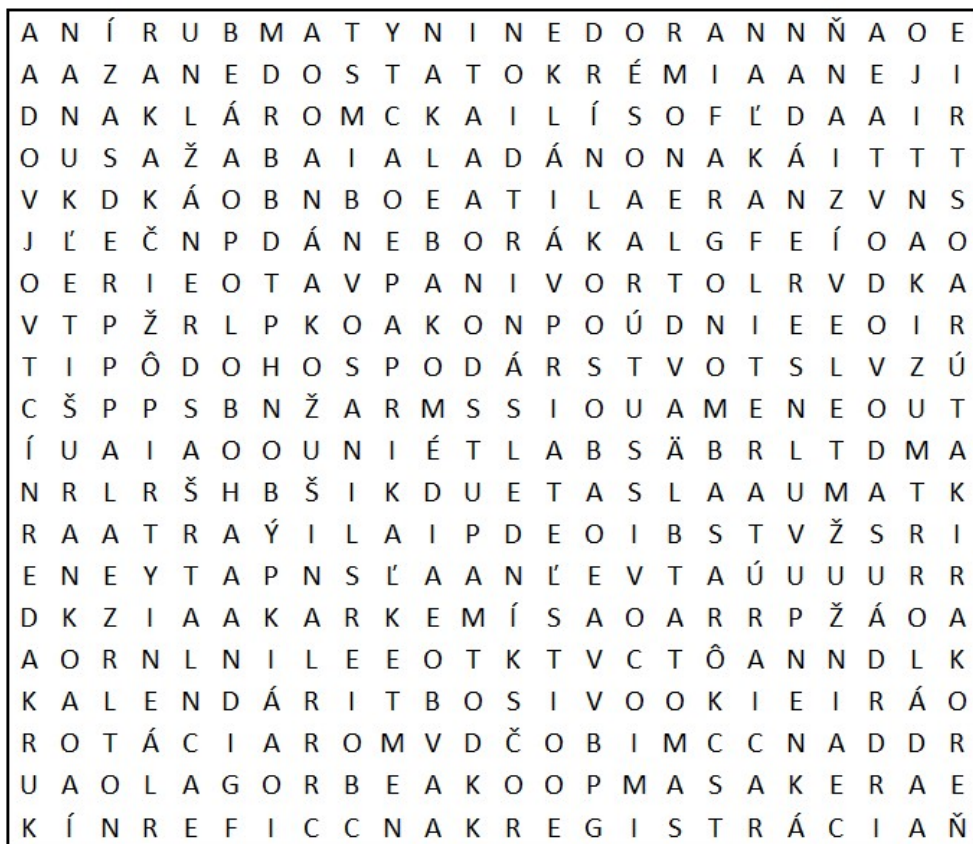
1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.	13.	14.

1. Obec, v ktorej bola pokrstená Eliška Kovárová – Peter Pikulík na mediálnom krúžku predniesol tému *Fotografie ako...*
2. Meno súťažného družstva Veroniky Šutinskej a Silvie Kovárovej na ŠUFUT-e – reholné meno Jany Pipíškovovej.
3. Mesto, v ktorom býva festival Verím Pane – priezvisko nového prievdzského farára.
4. Obec neďaleko Nového Mesta nad Váhom, kde bola na výlete Martina Humajová – nová kniha Petra Šlosera sa volá ... *Judášov*.
5. Koľké výročie vzniku oslavovala ZŠ v Nitrianskom Rūdne, ktorú navštevujú bratia Martin a Marek Šutinskí? (Napísať slovom.) – SPZ mesta, v ktorom sa nachádza Slovenské komorné divadlo, kam chodia na predstavenia sestry Humajové.
6. K akým tancom sa vrátili Lenka a Roderik Weissabelovci? K ... – Iniciálky mena a priezviska členky rodiny, ktorá nás navždy opustila vo veku 97 rokov.
7. Aké „valčeky“ hrali futbal na ŠUFUT-e? – Priezvisko bývalého žiaka Petry Humajovej, ktorý účinkoval v muzikáli *Jozef a jeho zázračný farebný plášť*.
8. Priezvisko kňaza, ktorý slúžil hodovú sv. omšu v Necpaloch – priezvisko kňaza, ktorý po 24 rokoch odišiel z Prievidze na nové pôsobisko do Nity.
9. Dopravný prostriedok, na ktorom súťažne jazdí Martin Šutinský ml. – Čo si so sebou do Chorvátska vzali na dovolenku Weissabelovci?
10. Krstné meno otca Martina Humaja – Martina Humajová pôsobí od apríla na pozícii zodpovedný ...

Petra Humajová

OSEMSMEROVKA

Časník uteká z kuchyne do sály a úslužne sa ukláňa pred hosťom: „Nesiem vám radosnú správu, pane! Mali ste úplnú pravdu. Nebola to polievka, ... (6, 2, 4, 4, 2, 8, 5).“

BARAN, BESEDA, BRÁNA, CIFERNÍK, DRENÁŽ, FAKĽA, FOSÍLIA, KABÁT, KABELKA, KADERNÍCTVO, KALENDÁR, KAMILKA, KANONÁDA, KAPUSTA, KARIKATÚRA, KOMÉDIA, KOREŇ, KOŽUŠINA, KÔRA, KRÉM, KRUŽNICA, LASTOVIČKA, LIESKOVEC, LITERATÚRA, LOTROVINA, MASAKER, MÄSO, MONOGRAFIA, MORÁLKA, MOTOR, MUZIKANT, NADSTAVBA, NANUK, NARODENINY, NARUŠITEĽ, NASLEDNÍK, NEBORÁK, NEDOSTATOK, NOŠTEK, ODBER, ODSTUP, OHRYZOK, OSOBA, OSTRIE, OVCA, PALETA, PAPRIKA, POLOBOH, POSILA, POSTEĽ, PÔDOHOSPODÁRSTVO, PÔRODNICA, PÔSOBISKO, PÔŽIČKA, PREDSA, PRIATEĽ, RARITA, REALITA, REGISTRÁCIA, ROBOT, RODINA, ROGALO, ROLÁDA, ROTÁCIA, RUŽA, SAMOTA, SCENÁR, SERENÁDA, SLINA, STAN, SUTÚRA, TAMBURÍNA, TELEVÍZIA, TIEN, VODOVOD, VOJVODA, ŽABA

Maťka Humajová

K 60–TKE EVKE HUMAJOVEJ

Z ničoho nič sme tu zase, Fanklub Necpál v plnej kráse.
Dôvod? Peter, Pavol a aj Peťka, aj Evkina šesťdesiatka.
Oslávenci naši milí, prajeme vám v tejto chvíli
šťastia, zdravia, lásky veľa, to, čo sa vždy takto želá.

No a k sviatku našej Evke spomenieme chvíle pekné.

Hoc nebýva často stretko,
o sebe vždy vieme všetko.
Evka, to je darček z neba, vždy
vie pomôcť, keď je treba.
Ten jej úsmev ružolíci
obšťastňuje v pôrodnici.
Vnúčence nám na svet víta, cez
deň, v noci, aj keď svitá.

S Jožkom im to krásne klope,
na prechádzkach tiež to šlape.
Naklonení každej srande,
pridajú sa k našej bande.
Dni bežné i sviatočné, zažili
sme spoločne.

Richtárčenie ba aj plesy, výlety či hory, lesy.

Milá naša Evka zlatá, kto všetky tvoje dobré skutky zráta.
My ti chceme popriať k sviatku, uži si dnes chvíľu krátku.
A potom len zdravia veľa celý Fanklub z lásky želá.
V radosi z tvojich najmilších píš ďalej svoju knihu kníh.

Na jej liste čítaj každom, nech veselý je váš dom.
Nech spokojnosť vládne v duši, každá bolesť nech sa zruší.
Nech sú šťastné tvoje kroky a stretávame sa ešte dlhé roky.

Zo srdca želajú Tvoji priatelia z FanNecpaly

K 60-TKE ERIKY PETRÁŠOVEJ

Drahá maminka oslávenkyňa,
drahý ocko, milá rodina a priatelia!

Srdečne vás vítame na dnešnej oslave jubilea našej maminky.
Veľmi sa tešíme, že ste nás poctili vašou účasťou
a spoločne môžeme osláviť „60“ narodeniny maminky Eriky.

Milá maminka,
teraz dovoľ mi povedať jeden príbeh.

Raz sa Blaženka rozhodla so Števkom,
že sa potešia ešte jedným dievčatkom.
Dali mu meno Erika.

Erika sa narodila 1. mája na Sviatok práce,
preto sa jej toľko stále pracovať chce.
Ako malé dievčatko,
vozievala v kočiari mačiatko.
Preto ju volali „kočičí máma“.
Ako ročky pomaly pribúdali,
Erika chodila rada na zábavy.
Tam ju klofol jeden šuhajček,
ktorý sa volal Petríček.
A ako to už v živote chodí,
podaril sa im čin nevidaný...
Tento rok oslávili 40. výročie sobáša.
Narodilo sa im dievčatko Veronika.
Potom im Pánbožko poslal aj Silvinku.
A tak ocko Petríček
mal doma babinček.
Ocko a mamka sa rozhodli,
že postavia domčúrik veľiký.
Dobre si v ňom všetci našivali.
Samozrejme Erika, pracovitá žena,
vždy dobre robotu zadelila.
Rada varí a vypeká koláče
ako najlepšia gazdiná na svete.
Ešte aj na hlave si celé roky
robí pekné šamróniky.
A keď si ju nenatočí,
tak sa jej hlava točí,
že je, ako ona hovorí, nedokončená...
Keď sa kulma pokazi,
ocko ju vždy opraví.
Z Eriky je dobrá starká,
má veľmi rada svoje vnúčatká.
Konečne po babinci zavítali chlapi.
Najprv vnúčik Maťko, potom Marek.
Ako princeznička,
zavítala do rodiny Eliška.
A tak, Erika, nepozerať spiatky.
Teš sa z krásnej šesťdesiatky.
Veď život rýchlo letí ako šíp,
ako ho najlepšie prežiť nevie nik.
Nech krásne spomienky z mladosti sa k tebe vrátia,
a všetky zlé nech sa navždy stratia.
Nech tento krásny deň,
dá ti úsmev a radosť len.
Nech každý ďalší rok,
dá ti len šťastný krok.
Nech navždy tvoja dobrá duša rastie,
Nech ti dá Pán Boh lásku a šťastie.

Na zdravie!

Dcéra Veronika
Foto: Martina Humajová

Zázrak prvý: KRÚŽOK

Bolo to niekedy koncom minulého školského roka. Ako učitelia sme absolvovali hodnotiace pohovory u nášho pána riaditeľa a práve on v súvislosti so mnou vyslovil takéto pranie: „Keďže ti je mediálna sféra taká blízka, bol by som veľmi rád, keby si budúci rok v rámci nejakého krúžku rozvinula tento potenciál i u študentov našej školy, aby sme ich nejakým spôsobom podchytili a ich talent rozvinuli!“

Zo stretnutia som odchádzala s hlavou plnou zmätku. No veď áno, mediálna sféra je mi blízka... Ale čo z toho, keď mňa zaujíma hlavne písaná/printová žurnalistika, no pritom existuje i tá rozhlasová, televízna či webová? Teraz letia podcasty, blogy a videá... A tomuto som sa ja nikdy nevenovala... Ako asi by som nejakých študentov vedela v tomto viesť a motivovať? A tak som začala robiť to jediné, čo som v tomto smere robiť mohla – modliť sa za nájdenie riešenia.

Rada pátra Mareka

Hneď na začiatku prázdnin sme s učiteľmi boli na trojdňovej duchovnej obnove, ktorú viedol páter piarista Marek Kotras. Keďže on mal pre mňa aj v mojich učiteľských začiatkoch vždy naporúdzi nejakú dobrú radu, využila som situáciu a šla som sa s ním o tom porozprávať.

Aj keď uznal, že som už všetkým možným preťažená a že na toto sama osebe fakt nemám, predsa len mi načrtnol prý náznaky riešenia: „Učenie online ponúklo veľa vymožeností a ty poznáš množstvo ľudí... Co keby si na tom s niekým skúsila spolupracovať online?“

Nasadilo mi to veru chrobáka do hlavy... Lenže s kým tak asi na tom spolupracovať, kto asi by sa na to za tie chabé peniaze, čo človek za krúžok dostane, vôbec dal? To by musel byť niekto motivovaný inak ako financiami...

A tak mi zišiel na um ďalší páter piarista z Nitry, Peter Valachovič, ktorý síce možno nemá až tak veľa spoločného so žurnalistikou, ale zato s informatikou áno – a aj to by bola vec, ktorá by mi pomohla... Nuž som mu teda napísala – a čakala som a čakala... Neskôr som sa dozvedela, že on bol práve v tom čase v tábore a potom po návrate na to zabudol, preto sa mi hneď neozval. Keďže sa nehlásil, uzavrela som to s tým, že tadiaľto cesta nevedie... A modliť sa som s ďalej, lebo žiadny iný „záložný plán“ som v rukách nemala.

Teta Hela má len dobré nápady

Práve v tomto letnom čase som si v súvislosti s prípravou Mane a životným jubileom tety Anky „Zabníkovej“ spomenula na čchalana z našej rodiny, syna mamininho bratranca, ktorého som síce osobne nepoznala, ale už nám raz článok do Mane písal. (Bolo to po smrti jeho dedka Jozefa Mečiara; mal vtedy iba 13 rokov.) Volal sa Adrián Mečiar. Už by som naňho aj bola zabudla, ale teta Hela, ktorá má samé dobré nápady, mi pred časom spomínala, že pracuje v Beta rádiu a že by bolo zaujímavé spraviť s ním do Mane rozhovor. Hm, možno raz...

Ale ja som teraz prioritne túžila po dobrom rozhovore s tetou Ankou a predpokladala som, že tie najzaujímavejšie veci sa jej spýta práve jej vnuk. Rozhodla som sa ho preto vyhľadať. Našla som ho na facebooku, napísala som mu správu – a on ohotne súhlasil a rozhovor s tetou Ankou spravil. Predbežne sme sa dohodli aj na ďalšej spolupráci na Mani – trebárs dodávaním noviniek z rodinky z ich rodinnej strany... A tým to hašlo.

Lenže potom som si tak podrobnejšie pozrela jeho profil... A čo som nezistila... Okrem toho, že Adrián študuje masmediálnu komunikáciu, je aj absolventom nášho gymnázia! Tak táto informácia ma úplne dostala, pretože som si uvedomila, že v jeden školský rok sme dokonca v našej škole fungovali ešte obaja... Ale nikdy som si ho nevšimla.

A vtedy mi opäť začal vrtáť chrobák v hlave. Veď on sa venuje médiám... Študuje to... Pracuje v tejto sfére... Má zápal, talent, skúsenosti... Vie pracovať online... Je našim absolventom... Co keby som sa na vedenie toho krúžku skúsila spýtať jeho?

Medzitým sa mi ozval už aj Peťo Valachovič s odpoveďou, že sa na to necíti, čiže môj predpoklad, že tadiaľto cesta nevedie, sa potvrdil. A tak som to skúsila s Adriánom.

Blížil sa koniec leta, do vyriešenia tejto záležitosti chýbalo posledných pár dní... Ale Adrián nepovedal nie. Dohodli sme sa, že sa stretneme a osobne sa o tom porozprávame. Prišiel k nám aj so svojou priateľkou Majkou, ktorú som už – na rozdiel od neho – poznala dávno, a tak som sa dozvedela, že obaja boli veľmi aktívni na školskom blogu, chodili na žurnalistické súťaže a sú naklonení myšlienke pomôcť týmto spôsobom škole. Myslela som si, že sa mi sníva... A tak sme sa na to dali.

Všetko priebežne

Musím povedať, že keď sme s naším krúžkom Mediálna tvorba začínali, mali sme v hlavách iba predstavu o tom, ako ho budeme realizovať. Dohodli sme sa na stretnutí raz za týždeň večer online – Adrián sa pripájal z Trnavy a my z miest, kde bývame. Ale čo bude jeho obsahom, to sa profilovalo až postupne. A tiež jeho zloženie, čo sa týka študentov. Z tých, ktorí sa na krúžok prihlásili sami, napokon nezostal nikto – ale tí, ktorých som oslovila a vytipovala ja, zostali. A my sme sa im snažili „ušiť obsah na mieru“ podľa ich schopností.

Kuriózne a tiež priam „záračný“ bol príbeh prihlásenia gymnazistu Mária, dnes nášho najaktívnejšieho školského blogera. On si totiž žiadny oznam o krúžku nikde nevsimol, ale bol ako dobrovoľník pomáhať pri zbere papiera a tam sa ho kolegovia pýtali, čím by raz v budúcnosti chcel byť. Povedal im, že novinárom – a tak mi o ňom hneď povedali. Spýtala som sa ho, či by nechcel chodiť na náš krúžok a on sa rozhodol to skúsiť. Napokon sa stal človekom, ktorý počas školského roka vyprodukoval najviac mediálnych výstupov a zároveň často inicioval realizáciu krúžku aj cez prázdniny ☺.

S nadšenými ľuďmi

S nadšenými ľuďmi sa ozaj dobre robí. To som pochopila už po prvých stretnutiach, keď som síce na úvod ešte aj viedla nejakú tú časť o tvorbe správ... Ale potom sa už iniciatívy chopil Adrián. Pripravoval prezentácie, prednášal, dával študentom praktické úlohy – a svet médií našich chalanov (lebo napokon tam zostali len chalani) pohlcoval stále viac a viac. Ze spolupracujem s ozaj nadšenými ľuďmi, to potvrdzovali aj nepovinné stretnutia cez prázdniny, do ktorých sa obe zúčastnené strany priam hrnuli.

Keď raz Adrián nemohol na krúžok prísť, preberala som so študentmi robenie interview. Učili sme sa klásť otvorené otázky a potom dostali za úlohu položiť šesť otvorených otázok jednej z ponúkaných osobností. Bol medzi nimi aj Marek Hamšík. Mário namiesto šiestich vymyslel až jedenásť a boli naozaj také dobré, že som mu len tak, viac-menej zo srandy, povedala: „Mário, tie otázky by bola škoda Hamšíkovi nepoložiť. Co keby si sa s ním skúsil nejako skontaktovať?“

Ďani len v kútiku duše mi nenapadlo, že by to Mário mohol spraviť – predsa len učím na základnej škole a tam na nejakú tú aktivitu navyše vôbec nie som zvyknutá. Mário mi však už o pár dní hlásil, že sa s manažérom Hamšíka skontaktoval a odpovede má prislúbené. Neprešlo veľa času a poslal mi aj celé interview. Tak sa stalo, že hneď jeho prvý autorský rozhovor zverejnený na školskom blogu dosiahol viac ako 3 200 čítaní. Neuveriteľné...

A keďže Mário je športový nadšenec, povzbudený týmto úspechom začal oslovovať ďalšie a ďalšie osobnosti a rozhovory pribúdali a pribúdali... Juraj Kucka, Matej Tóth, Ivona Fialková, športová reportérka Barbora Ziačiková, komentátor F1 Števo Eisele a ďalší a ďalší. So svojimi rozhovormi sa dokonca prihlásil aj do súťaže – no a to bola ďalšia pecka.

Zúčastníme sa – ale či vyhráme?

O existencii súťaže MEDart, ktorú dokonca usporadúva Katedra žurnalistiky na mojej domovskej Filozofickej fakulte Katolíckej univerzity, som vôbec nevedela. Ale tu opäť zohrala svoju úlohu „náhoda“ v podobe ďalšieho kolegu, ktorý na túto súťaž upozornil Mário. A keď o nej Mário začal na krúžku hovoriť, zistili sme, že na ňu ešte ako gymnazista chodieval aj Adrián. Ten ju veľmi chválil, pretože jej súčasťou vždy boli aj workshopy s profesionálmi, na ktorých sa veľa naučil. A tak boli kocky hodené. Mário sa na súťaž prihlásil – a 28. apríla sme cestovali do Ružomberka na vyhodnotenie.

Každý súťažiaci študent sa mohol prihlásiť na dva workshopy – Mário si ako prvý vybral tlač s Paľom Rábarom z Postoja; ale pri tom druhom workshope sa nevedel rozhodnúť, či by bola lepšia televízia alebo rozhlas. Napokon sa rozhodol pre televíziu a toto rozhodnutie vôbec neoľutoval. Všetci zúčastnení študenti totiž absolvovali kvázi prijímací pohovor pod vedením redaktora RTVS Miroslava Frindta. A hoci Mário pred kamerou vôbec nie je zvyknutý vystupovať, aj plynulé rozprávanie o tom, čo ho baví, i zneisťujúce otázky, ktoré mali ukázať, ako reaguje v strese, zvládol tak profesionálne, že ako jediný z účastníkov zožal aplauz.

Po obede nasledovalo vyhodnotenie súťaže. Vrávim Máriovi: „Sadneme si sem na kraj, keby si náhodou čosi vyhral, nech sa nemusíš predierať davom...“ Tiež som to myslela skôr tak zo

žartu, pretože vyhrať hneď v prvý rok na súťaž s viac ako 150 účastníkmi, kde sme si ani vopred nepozreli, aký typ príspevkov tam vlastne zvykne vyhrávať, sa mi zdalo byť úplne nereálne... Preto som skoro odpadla, keď hneď na treťom mieste v kategórii tlač zaznelo Máriovo meno. On fakt na prvý raz to ocenenie získal...

S dobrým pocitom

A tak sme teda náš krúžok ukončili s dobrým pocitom a na záver i s osobným posedením s Adriánom v Prievidzi už naživo, nie iba online. Mário písať neprestal, aktívne sa zapojil do života našej redakcie farského časopisu Bartolomej. V závere školského roka dokonca v škole odmoderoval aj program o hľadaní povolání, ktorého hosťom bol medzi inými práve Adrián. A druhý nadaný študent Jakub, zatiaľ iba príman (kým Mário je už sextán), ktorý inklinuje skôr k rozhlasu, tiež ochotne spolupracuje na všetkom, čo treba – i cez prázdniny.

Napriek vekovému rozdielu, ktorý dokáže byť v období dospievania niekedy priam neprekonateľnou priepasťou, začali títo dvaja chalani nielen že spolu hovoriť, ale dokonca sa i navzájom povzbudzovať. A Adrián im pri hodnotení ich výtvorov podával konštruktívnu kritiku, ktorá ich vždy posunula vpred. Dokonca tam, kde som ja videla desať pozitív, on ich našiel dvadsať ☺.

O takomto východisku zo zdanlivo bezvýhodiskovej situácie sa mi pred rokom mohlo iba snívať. A áno, som si istá. Bol to Boží zázrak. Pretože toľko „náhod“ sa do takéhoto „celku“ jednoducho nemohlo len tak vyskladať ☺. A uvidíme, či a čo nás na našom krúžku čaká teda ďalej budúci školský rok... ☺

Zázrak druhý: KNIHA

Páter Janko bol v Prievidzi už devätnásť rok, keď sa mi v hlave objavila myšlienka – a čo tak jeho príbehy spisať do knihy? Bolo mi jasné, že on ju sám od seba nenapíše a o sebe ani písať nedá... Ale čo keby som sa ja pýtala a on by odpovedal? Božia milosť v jeho živote bola zjavná a on ju vo svojich príbehoch dokázal identifikovať.

A tak som mu svoj nápad popisala. Knihu som plánovala vydať k jeho 20. výročiu kňazstva a vo svojich predstavách som si ju nazvala „20 rokov v Prievidzi, 20 rokov kňaz“. (To by bola príliš optimistická predstava, že by som to stihla, i keby bol hneď súhlasil, teraz to už viem. Ale vtedy som si myslela, že je to reálne ☺.) Páter Janko nepovedal nie, no ani jasné áno. A potom sa už otázkam, kedy začneme, radšej vyhýbal ☺. To, že tadiaľto cesta nevedie, som pochopila pomerne rýchlo. Stavila som teda na to, kadiaľ je vždy možná. „Ak to, Pane, chceš, nech sa tak stane.“

Korona ako šanca

Cas plynul. Prešiel rok a aj ďalší. Občas som myšlienku na knihu „vytiahla“, aby ju páter Janko opäť „pochoval“ a všetko sa opakovane ponáralo do mlčania. No keď prišla korona – zatvorené kostoly, zatvorené školy, izolácia –, pochopila som, že toto je šanca. Nevedela som ešte robiť so Zoomom a netušila som, že sa dá cezeň nahrávať, a tak som na jednu streamovanú detskú sv. omšu priniesla pátrovi Jankovi napísané otázky a svoj diktafón, že naň bude odpovede nahrávať. Ale opäť odmietol.

A tak som to – aspoň teda navonok – vzdala. Všetko som mala pripravené už od roku 2017 – štruktúru, otázky... Vedela som, k akému cieľu chcem toto dielo priviesť. Len respondentu na to stále nie a nie nahovoriť ☺. „Ak to, Pane, chceš, nech sa tak stane.“

Preriekol sa

A potom to prišlo – a to úplne nečakane. 27. júla 2020 ma páter Janko spolu s ďalšou svojou známou, Miškou Laurincovou (dovtedy som ju poznala len z videnia), zobral na túru

na Zniev. A ako sme tak kráčali vrcholom, zrazu sa pred ňou „preriekol“. Povedal jej o mojich plánoch – a ona sa pre ne úplne nadchla. Začala podporovať nielen mňa v oživení tejto myšlienky, ale i pátra Janka v tom, aby s ňou súhlasil.

Búšila spolu so mnou doňho slovami vytrvalo ešte niekoľko dní, ba dokonca až týždňov... Až napokon „kapituloval“. Vyvesil „bielu vlajku“ ☺, povedal, že sa vzdáva a že keď sa po dovolenke v lete vráti, s nahrávaním začneme. Mal však k tomu pád podmienok – knihu musí vydať vydavateľstvo PiarPro a jednotlivé rozhovory musíme nahrávať počas prechádzok v prírode, kde sa mu lepšie rozpráva. To prvé mi vôbec nevadilo a z toho druhého som bola priam nadšená ☺. Takže nahrávaníu už nič nebránilo.

Začali sme 21. augusta 2020 počas túry na Temešskú skalú. Pôvodne na ňu mala spolu s nami ísť aj Miška a nahrávanie sme ešte neplánovali, ale keď sa jej zranil syn a musela zostať doma, páter Janko povedal, že asi teda na to nastal čas. V nasledujúci deň sa v cirkvi slávi sviatok Panny Márie Kráľovnej, počas ktorého sme viacero rokov predtým zvykli púťovať pešo z Blatnice na Staré Hory. A tak sme i túto našu púť na príprave knihy začali spolu s Máriou.

Už prvé nahrávanie bolo priam zázračné. Cesta na Temešskú skalú bola totiž plná popadaných stromov a dostať sa hore znamenalo prekonať ešte viac prekážok ako zvyčajne. To možno turistov, ktorí mali o situácii prehľad, dosť odrádzalo, a tak nás po celý čas nikto nerušil.

Naživo i online

Pred každým rozhovorom sme sa pomodlili a prosili sme Ducha Svätého, nech to, čo bude vypovedané, slúži druhým na ošoh. Páter Janko sa vždy dosť bavil na tom, že nahrávka každej časti trvala približne 45 minút, čo je čas jednej vyučovacej hodiny. „Vidno, že sme obaja učiteľia!“ vravieval.

Nachádzať si čas na nahrávanie rozhovorov však nebolo až také jednoduché, ako sme si mysleli. V auguste sa nám s týmto cieľom podarilo stretnúť len raz a takisto september prešiel ako voda. Nahrávali sme len na sviatok Sedembolestnej Panny Márie. Potom v októbri sa ešte čosi podarilo... A opäť prišla korona a zatvorenie všetkého. Lenže to som už poznala Zoom i niektoré jeho užitočné funkcie. A keď to nešlo naživo, začali sme sa stretávať online.

Korona nám napokon nahrávanie dosť urýchlila. Človek v karanténe má predsa len viac času ako v chode bežného života, a tak sme niekedy nahrávali aj každý druhý deň.

Posledné nahrávacie stretnutie sa konalo opäť na mariánsky sviatok – na sviatok Panny Márie Lurdskej, 11. februára. Hoci sme to tak vôbec neplánovali, starostlivo nad nami bdela tá najlepšia materská ochrana.

Kontrola a grafika

V ďalšej fáze práce na knihe mal páter Janko „pokoj“. Celé som to prepisovala a následne štylizovala ja. Dali sme si ešte v máji jedno doplniace nahrávacie stretnutie, ale začiatkom letných prázdnin už bola kniha pripravená na kontrolu, do ktorej som sa spolu s pátrom Jankom aj pustila.

Zvládli sme to v priebehu pár dní a text poputoval na jazykovú korektúru mojej niekdajšej školiteľke pri písaní diplomovej práce Jane Juhásovej z Katolíckej univerzity v Ružomberku. Tá mi to už dávnejšie sľúbila ako protislužbu za jednu moju službu. Bola síce časovo zaneprázdnená a predpokladala, že sa k tomu dostane až v októbri, ale napokon jej okolnosti umožnili spraviť to už v auguste.

A zdalo sa, že kniha je hotová... Lenže čakala ju ešte dlhá cesta. V prvom rade sme si museli ujasniť, či ju budú dopĺňať ilustrácie, ktoré páter Janko pôvodne plánoval dať urobiť, alebo jeho fotografie. Napokon sme sa zhodli na tom, že to budú fotografie. Tie však ešte neboli vybraté.

Vydavateľstvo PiarPro bolo veľmi zaneprázdnené, a tak prvé stretnutie, na ktorom by sme dohodli, čo a ako, prisľúbilo až na október – a ani vtedy k nemu nedošlo. Posunulo sa až na február nasledujúceho roka.

Sestra Timotea, od ktorej páter Janko chcel, aby napísala predhovor, sa stala provinciálkou, sťahovala sa z Prievidze do Trnavy, pribudli jej nové povinnosti... A k textu sa stále nemohla dostať.

Plynuli mesiace a nič sa nedialo. Z knihy k 20. výročiu kňazstva zmenenej na knihu vydanú „len tak“ som začala plánovať knihu k 50-tke pátra Janka v júli 2022 – a zdalo sa, že aj to je termín, ktorý sa nestihne.

Napokon na rozlúčku

Vo februári sa veci konečne aspoň v čomsi rozhybali. No zasiahla do toho správa o tom, že pátra Janka prekladajú z Prievidze do Nitry. „Napokon si mi pripravila knihu k odchodu,“ povedal mi. Hrozilo však, že aj tak sa na svetlo sveta dostane až v čase, keď už páter Janko v Prievidzi reálne nebude.

Opäť som sa dostala do fázy, že som to všetko „vzdala“ a odovzdala do Božích rúk. Nech sa deje, čo sa má. A veru sa začalo diať. Všetci zúčastnení „zapli motory“ a „zdržovačky a krízy“ napokon vypálili tak, že 1. júla bola kniha *Ako pierko na hladine* vytlačená a 10. júla na rozlúčkovej sv. omši s pátrom Jankom sa začala verejne predávať. Lepšie načasovať sa to ani nedalo.

Kniha rozhovorov s pátrom Jankom tú situáciu odchodu veľmi uľahčila. Mnohí ľudia si ju kúpili, išli si do nej dať napísať osobné venovanie, ešte sa s pátrom Jankom odfotili... A mali pocit, že niečo z neho im v Prievidzi zostane.

Ja však dúfam, že v ľuďoch po prečítaní si tohto diela nielen že čosi z odkazu pátra Janka zostane... Ale že sa v nich aj čosi „Božie“ prebudí. Ako sme aj obaja v úvode knihy napísali, veríme, že jej slová podnietia ľudí objavovať Božiu milosť v ich vlastnom živote. Veď Boh koná nebadané zázraky na každom jednom našom kroku. A toto bol isto jeden z nich.

Petra Humajová

NIE JE ĽAHKÉ ODKRÝVAŤ SVOJU DUŠU

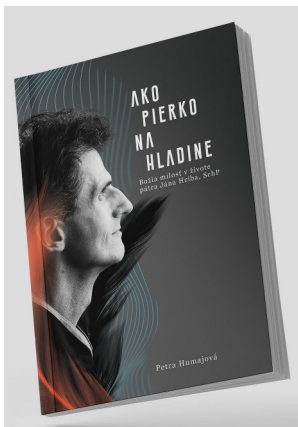
(Recenzia knihy Petry Humajovej a pátra Jána Hríba, SchP, *Ako pierko na hladine*)

V nedeľu 19. júna 2022 mi prišla správa na sociálnu sieť od Ivky, mojej pravej ruky na charite. Keď som ju rozklikol, neveril som vlastným očiam. Naša Petka napísala knihu! Táto informácia ma veľmi prekvapila a zároveň potešila. Veď leto je čas, keď si každý z nás nejakú tú knihu prečíta. A táto išla práve do tlače!

V jednu júlovú nedeľu som prišiel na návštevu k mame a odchádzal som s darčekom od mojej netere Petky. Bola ním jej prvotina. Prvé, čo ma na knihe na prvý pohľad zaujalo, bol obal, na ktorom je portrét pátra Janka. Zamyslel som sa tiež nad názvom knihy. Myslím si, že dokonale vystihuje osobnosť nášho rodinného priateľa pátra Jána.

Každý si v tejto knihe môže nájsť to svoje. Nie je ľahké odkrývať svoju dušu, pocity a ťažké životné cesty. Preto by som túto knihu odporučil na prečítanie aj iným, aby videli, ako môže prebiehať proces dozrievania človeka prostredníctvom životných skúšok a prekážok.

Kniha sa ľahko číta aj preto, lebo je popretkávaná humorom, otvorenosťou a zároveň odhaľuje vnútorný svet pátra Jána. Okrem iného oceňujem aj poslednú kapitolu, v ktorej slovo dostáva pani Žofia, pátrova mama. Aj napriek ťažkému životnému údely vychovala skvelého človeka, kňaza, učiteľa, človeka so srdcom na dlani a človeka s veľkým „Č“.

Text: Milan Petráš
Foto: Boris Stanga

RECEPTY

Kokosové koláčky

40 dkg polohrubej múky, 25 dkg Hery (Palmarínu...), 4 žltky – 1 dcl mlieka, 2 dkg kvasníc, 1 čajová lyžička cukru, spravíme kvások. Všetko spolu zmiesime na hladké cesto, rozdelíme na 3 bochníky a necháme počkať, kým pripravíme plnku.

Plnka: 4 bielky, 25 dkg kryštálového cukru, 1 polievková lyžica citrónovej šťavy, 15 dkg kokosovej múčky. Z bielkov šľaháme sneh, postupne pridávame cukor, chvíľu šľaháme aj nad parou, pridáme citrónovú šťavu, kokosovú múčku a premiešame.

Cestá postupne rozvalkáme na hrúbku asi 3 mm, šírku asi 20 cm, potrieme plnkou, zatočíme závin a širším nožom krájame asi 1 ½ cm kolieska, ktoré hneď z noža opatrne zosunieme na papierom vyložený plech, ak treba, upravíme, pečieme na 180°C doružova (asi 13 – 15 minút). Vychladnuté pocukrujeme.

sódou, všetko spolu dobre premiešame, dáme na vymastený, vysypaný veľký plech, pečieme na 180°C asi 25 minút (podľa výkonu rúry). Vychladnutý potrieme džemom a posypeme mletými orechmi.

Jablko-hrozienkové rezy

5 vajec, 35 dkg kryštálového cukru, 35 dkg polohrubej múky, 10 dkg hrozienu (alebo brusníc), 10 dkg mletých orechov, 1 vanilkový cukor, 1 prášok do pečiva, ½ čajovej lyžičky sódy bikarbóny, 1 dcl oleja, 60 dkg postrúhaných jablák

Celé vajcia a cukor dobre vyšľaháme, pridáme olej, vanilkový cukor, hrozienu, orechy, jablká, premiešame, pridáme múku s práškom do pečiva a sódou, dobre premiešame, dáme na vymastený, vysypaný veľký plech, pečieme na 180°C, ešte teplý potrieme džemom, vychladnutý polejeme čokoládovou polevou.

Jemný rýchly jablkový koláč

3 vajcia, 30 dkg práškového cukru, 30 dkg polohrubej múky, 10 dkg mletých orechov, 60 dkg postrúhaných jablák, 1 ½ dcl oleja, 1 vanilkový cukor, 1 čajová lyžička škoric, 2 čajové lyžičky sódy bikarbóny, 2 dcl pochúťkovej smotany

Celé vajcia, vanilkový cukor dobre prešľaháme, pridáme olej, škoricu, orechy, pochúťkovú smotanu, premiešame, pridáme jablká, múku so

Recepty vyskúšala, vylepšila a dobrú chuť všetkým želá
Filoména Petrášová

Recepty z predchádzajúcich čísel časopisu MAŇA nájdete na www.casopis-mana.sk

Z ARCHÍVU

Dnes som sa v rámci tejto rubriky rozhodla povenovať jednej z najobľúbenejších „Maňa tém“ – a tou sú recepty Filky Petrášovej. Kde sa naučila tak dobre piecť? A ako to, že ju to aj po rokoch stále baví?

Filomena Petrášová (rodená Mečiarová) bola najstaršou zo siedmich detí. Doma sa k pečeniu dostala len ako pomocníčka svojej mamy, ale zato po svadbe sa do neho pustila naplno. Jej manžel Peter mal totiž maškrtný jazýček, a keď raz na nedeľu neupiekla koláč, po obede sa sklamane opýtal: „A štuplík nebude?“ Odvtedy si kladie za povinnosť minimálne na nedeľu vždy čosi upiecť – a to už má takmer 88 rokov.

Majster Homola

Umeniu pečenia sa učila od cukrárskeho majstra Ľudovíta Homolu (na fotke stojí vzadu v kuchárskej čiapke). Prvýkrát mu pomáhala piecť na svadbu svojho brata Vladimíra, potom aj na svadby ostatných súrodencov. Pán Homola videl, že ju to baví, a nielen že ju volával pomáhať piecť už aj záujemcom mimo rodiny, ale jej aj poskytol množstvo užitočných rád, ktorými sa dodnes pri pečení riadi. Napríklad pri otváraní rúry počas pečenia koláča sa riadi zásadou: „Rýchlo otvor, zatvor – a až potom rozmýšľaj, aké to bolo!“

Fotografia bola odfotená na svadbe Anky Karakovej (neskôr Klčovej) a môžeme na nej vidieť zľava Petra Petráša (manžela Filky); vzadu v ručníku stojí Milka Jirásková, suseda Anky Karakovej; pred ňou Filka Petrášová; vedľa nej Anka Mokrá; za Ankou Mokrou Ľudovít Homola; pán vpredu je starejší Peter Vaňo a posledná vpravo je Mariška Sovčíková.

Mariška Šovčíke

A práve tete Mariške pomáhala Filka pekávať na svadby tiež. Jej partáčkami boli najskôr Anka Petrášová (Páleše) a Filomena Koričanská, neskôr ich vystriedala naša starká Filka. Mariška si pečenie s Filkou veľmi pochvalovala. Hovorievala: „Filka, keď s tebou pečiem, ani sa neunavím.“

Tu uverejnené fotografie boli odfotené pri prípravách na svadbu Anky Čechovej, dnes Bitarovej. Na fotkách okrem Filky a Marišky vidíme aj sestru Márie Čechovej, pani Emíliu Simkovú (v

ručníku) a na spoločnej fotografii vykúka aj budúca mladá nevesta Anka Čechová a nad ňou sa usmieva jej mama „teta Čech“, ako sme ju doma volali.

Koľko toho napečieme?

Koľko vlastne to pečenie na svadby trvalo? Piecť sa začínalo už v pondelok na výslužky pre ľudí, ktorí do rodiny so ženíchom či nevestou priniesli suroviny. Vtedy bolo totiž v dedine zvykom, že kde bola svadba, tam ten, kto chcel, priniesol materiál na pečenie a potom dostal výslužku. V utorok sa začalo piecť suché pečivo na svadbu, v stredu rezy, vo štvrtok sa rezy plnili a dokončievali a v piatok sa krájali. Robilo sa to, samozrejme, až po pracovnej dobe v „oficiálnom zamestnaní“. Pieklo sa zvyčajne veľa zákuskov, podľa toho, koľko bolo svadobčanov a aby zostalo aj na rozdávanie pre susedov a známych po svadbe. Tá

zostava žien, čo na svadby piekla, zvyčajne na hostinu ešte aj varila. Pomáhali im pri tom družstevníčky, ktoré sa kamarátili so svadobnou mamou.

Ako je možné, že Filku aj po toľkých rokoch pečenie stále baví? Vyjadrím to jej slovami: „Baviť ma baví, len keby som vládala. Rada sa pozriem na nejaké recepty, a keď má niečo zaujme, rada ich aj skúšam, prípadne vylepšujem. Nerobím s receptami tajnosti, kto chce, bez všetkého mu ich poskytnem. A keď viem, aj poradím – nech to každému pomôže. Zvládam to jedine s Božou pomocou.“

Text: Petra Humajová
Foto: archív Filomény Petrašovej

Maňa

Vydáva: Tetulienka Marulienka

Adresa: Veľkonecpalská 117, Prievidza; Tel.: 046/5419957; Mobil: 0904 197 251

E-mail: redakcia@casopis-mana.sk, humajova.petra@gmail.com

Redaktori: Petra Humajová, Martinka Humajová

Foto: Archív rodiny a rodinných priateľov.

Foto na obálke: Mircea Ploscar Pixabay.com

Grafická úprava a tlač: Ladislav Mečiar

A na záver... A na záver... A na záver...

Letuška sa pýta cestujúceho:

„Prosíte si niečo jesť?“

„A čo si môžem vybrať?“

„Áno alebo nie.“

„Z čoho teraz žiješ?“

„Obchodujem s poštovými holubmi.“

„A dá sa z toho vyžiť?“

„Skvele! Ráno ich predám a do večera sú späť.“

Na hodine náboženstva:

„Petřík, povedz nám, kto vidí a počuje všetko?“

„Naša suseda.“

Aký je rozdiel medzi rozumom a mozgom?

Mozog máme všetci, ale rozum nie.

Pýtali sa mladého muža:

„Aké dôvody vás viedli k tomu, že ste sa stali učiteľom?“

„No, je to z dvoch dôvodov...“

„A aké to sú?“

„Júl a august.“

Pouličný predavač novín v Košiciach vykrikuje:

„Veľký podvod v Košiciach! Už 26 obetí!“

Okoloidúci pán si od neho kúpi noviny. Po chvíľke však zistí, že sú už pol roka staré. Zrazu začuje pouličného predavača:

„Veľký podvod v Košiciach! Už 27 obetí!“

Na súde: „Obžalovaný, prečo ste vzali tú peňaženku?“

„Myslel som si, že je moja.“

„Vy predsa máte úplne inú.“

„To hej, ale peniaze sa mi zdali nejaké povedomé.“

Jožko píše domov z tábora:

„Pretože teraz nemám čo robiť, tak Vám pišem. A pretože nemám čo napísať, tak končím. Váš Jožko.“

„Novák, povedz mi množné číslo od podstatného mena nedel'a!“

„Prázdniny.“

„Čo hovorili tvoji rodičia na vysvedčenie?“ pýta sa učiteľ Miška.

„Veľmi sa hnevali. Radšej sa im vyhýbajte!“

Mama posla syna večer spať. Ten protestuje:

„Mami, to nie je spravodlivé! Otca necháš spať pred televízorom a mňa, čo by som sa rád díval, ženieš do postele.“

Holič sa pýta zákazníka:

„Chceli by ste ježka?“

„Dajte pokoj. Čím by som ho asi krmil?“

Mama chcela ukončiť bitku svojich synov a pýta sa:

„Tak a teraz mi povedzte, ako sa to začalo.“

Michal odpovedá:

„Všetko sa začalo tým, že mi Peťo vrátil facku.“

